

MOEDERS HANDEN

'k Droom mij een kind weer . . . het groene damast
Zie ik in plooiën om 't hemelbed golven . . .
Knielend wij bei; dan — eerbiedig en zacht —
Zeg ik de bede, die Moeder mij leerde.
Moeder legt koozend haar hande' op mijn hoofd.

Duidelijk zie ik in droomen nog vóór mij
— Fijn en geaderd — haar bezige handen.
Schikkend en plooiend, met tactvol beleid,
Hielden die handen d' onzichtbare draden,
Hielden de spil, waar ons thuis zich om spon.

Jong eens en fijn, toen, nog bloeiend, in bruidsvreugd,
— Ach, hoe zoo kort! — zij den huwlijksbond sloten,
Droegen haar handen vroeg sporen van zorg,
Leerden verwachtend naar Boven zich strekken,
Leerden vertroosten, wie weenden in smart.

Handen, die teeder bewaakten mijn jeugd;
Vroeg mij den weg naar de Hemelstad wezen.
Handen, die — wetend van anderer nood —
Mild zich en gaarne tot geven ontsloten,
Zóó, dat haar linker van rechter niet wist.

Handen, door zorgen gegroefd en gelijnd,
Rimplig en oud, aan de toppen gesleten . . .
Schooner zijt gij mij dan — slank nog en blank —
Jonkvrouw uw vingren, uw fijn gesoigneerde,
't Glanzende lak over rozige spits.

Handen, die 'k vaak — en zoo lang — tot gebed
Stil zag gevouwen bij flikkende kaarsvlam,
Als, bij het groene damasten gordijn,
Waar, voor uw stoel, gij terneer laag gebogen,
Moeder, gij, ernstig uw avondbee badt.

'k Wist toën, als kind niet, o Moederke mijn,
Dat, in den drang van het stormige leven,
'k Heimwee zou kennen naar 't schuchter gestreel
Uwer zoo vriendelijke, zorgzame handen,
Heimwee . . . met dank voor wat God, Gij, mij gaaft!

E. VOORHOEVE—VAN OORDT